

7. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף קב עמוד ב
 אמר רבי יוחנן: מפני מה זכה עמרי למלכות - מפני שהוסיף
 כרך אחד בארץ ישראל.

פרשת תזריע מצורע - יום העצמאות

דרך התהוותם של דברים גדולים

1. ויקרא (פרשת מצורע) פרק יד פסוק לד
 כי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתי נגע
 צרעת בבית ארץ אחזתכם:
 אור החיים
 (לד) כי תבואו וגו' ונתתי וגו'. וכי בשורה היא זו, ולא היה לו
 לומר אלא כי יהיה נגע בקירות בית אחוזתכם וגו' כדרך שהזכיר
 בנגעי בני אדם. ור"ל הרגישו מזה ואמרו (ויק"ר פ"ז) כי לפי
 ששמעו הכנענים שישאל באים לארצם והטמינו כל וכו' ע"כ,
 וזה דרך דרש

2. רש"י

(לד) ונתתי נגע צרעת - בשורה היא להם שהנגעים באים
 עליהם, לפי שהטמינו אמוריים מטמוניות של זהב בקירות
 בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, ועל ידי הנגע
 נותץ הבית ומוצאן:

3. רמב"ן ויקרא (פרשת תזריע) פרק יג פסוק מז

ולכך אמר הכתוב (להלן יד לד) ונתתי נגע צרעת בבית ארץ
 אחוזתכם, כי היא מכת השם בבית ההוא. והנה איננו נוהג אלא
 בארץ שהיא נחלת ה', כמו שאמר (שם) כי תבאו אל ארץ כנען
 אשר אני נותן לכם לאחזה, ואין הדבר מפני היותו חובת קרקע,
 אבל מפני שלא יבא הענין ההוא אלא בארץ הנבחרת אשר
 השם הנכבד שוכן בתוכה:

4. רמב"ם הלכות טומאת צרעת פרק יא הלכה ו

טהרת מצורע זו נוהגת בארץ ובחוצה לארץ, בפני הבית ושלא
 בפני הבית,

5. חזקוני ויקרא (פרשת מצורע) פרק יד פסוק לד

כי תבאו אל ארץ כנען לא נאמר כי תבואו גבי נגעי אדם וכלים
 לפי שאף במדבר היו נוהגים אבל בנגעי בתים שלא היה להם
 במדבר נאמר כי תבאו אל ארץ כנען.

הופעת הגאולה דווקא על ידי חוטאים

6. מלכים ב פרק ז פסוק ג - ט

(ג) ואַרְבָּעָה אַנְשִׁים הָיוּ מִצִּרְעִים פֶּתַח הַשַּׁעַר וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל
 רֵעֵהוּ מֵהָ אֲנַחְנוּ יֹשְׁבִים פֶּה עַד מֵתָנוּ: (ד) אִם אֲמָרְנוּ נָבֹא הָעִיר
 וְהָרֶעֱב בָּעִיר וּמֵתָנוּ שָׁם וְאִם יִשְׁבְּנוּ פֶה וּמֵתָנוּ וְעַתָּה לָכֵן וְנִפְלֶה
 אֶל מַחְנֶה אֶרֶם אִם יִחְיֶנוּ נִחְיֶה וְאִם יָמִיתָנוּ וּמֵתָנוּ: (ה) וַיִּקְוֹמוּ
 בִּנְשָׁף לָבֹא אֶל מַחְנֶה אֶרֶם וַיָּבֹאוּ עַד קֶצֶה מַחְנֶה אֶרֶם וְהָיָה אִין
 שָׁם אִישׁ: (ו) וְאִדְנִי הַשָּׁמַיִם אֶת מַחְנֶה אֶרֶם קוֹל רָכָב קוֹל סוֹס
 קוֹל חֵיל גָּדוֹל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶחָיו הִנֵּה שָׁכַר עָלֵינוּ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל
 אֶת מַלְכֵי הַחַתִּים וְאֶת מַלְכֵי מִצְרַיִם לָבֹא עָלֵינוּ: (ז) וַיִּקְוֹמוּ וַיִּנְסוּ
 בִּנְשָׁף וַיַּעֲזְבוּ אֶת אֶהְלֵיהֶם וְאֶת סוּסֵיהֶם וְאֶת חֲמֹרֵיהֶם הַמַּחְנֶה
 כְּאִשֶּׁר הָיָה וַיִּנְסוּ אֶל נַפְשָׁם: (ח) וַיָּבֹאוּ הַמִּצְרָעִים הָאֵלֶּה עַד קֶצֶה
 הַמַּחְנֶה וַיָּבֹאוּ אֶל אֶהֱלָא וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׂאוּ מִשָּׁם כֶּסֶף
 וְזָהָב וּבָגְדִים וַיִּלְכּוּ וַיִּטְמְנוּ וַיִּשְׁבּוּ וַיָּבֹאוּ אֶל אֶהֱלָא אַחֵר וַיִּשְׂאוּ מִשָּׁם
 וַיִּלְכּוּ וַיִּטְמְנוּ: (ט) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ לֹא כֵן אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים הַיּוֹם
 הַזֶּה יוֹם בְּשָׁרָה הוּא וְאֲנַחְנוּ מַחֲשִׁים וְחָכְנוּ עַד אֹרֶךְ הַבֶּקֶר
 וּמִצָּאָנוּ עוֹלָן וְעַתָּה לָכֵן וְנִבְאָה וְנִגִּידָה בֵּית הַמֶּלֶךְ:

8. תנא דבי אליהו רבה (איש שלום) פרשה י

פעם אחת הייתי יושב בבית המדרש (גדול) [הגדול]
 שבירושלים לפני חכמים, אמרתי להם, רבותי מה נשתנה
 עמרי שר צבא מלך ישראל, שכל שהיו לפניו לא הושיבו מלך
 בן מלך עד שבא עמרי וישבו לו שלשה מלכים על כסאו, אמרו
 (לו) [לי], לא שמענו, אמרתי להן, רבותי שכרו שיתר עיר גדולה
 שבישראל, (שהיתה בדעתו) והיתה בדעתו שכשם שירושלים
 למלכי יהודה כך שמרון למלכי ישראל,

9. תלמוד בבלי מסכת יומא דף ט עמוד ב

ריש לקיש הו' סחי בירדנא, אתא רבה בר בר חנה יהב ליה
 ידא. אמר ליה: אלהא סנינא לכו (לכל בני בבל שלא עלו בימי עזרא,
 ומנעו שכינה מלבוש מלשונות לשרות בבית שני), דכתיב אמן חומה
 היא נבנה עליה טירת כסף ואם דלת היא נצור עליה לוח ארז,
 אם עשיתם עצמכם כחומה ועליתם כולכם בימי עזרא -
 נמשלתם ככסף, שאין רקב שולט בו, עכשיו שעליתם כדלתות
 נמשלתם כארז שהרקב שולט בו.

10. רד"ק מלאכי פרק א פסוק א

משא דבר ה' אל ישראל ביד מלאכי - חגי זכריה ומלאכי הם
 שנבאו בבית שני ובחגי זכריה נכתב זמן נבואתם ובמלאכי לא
 נכתב ואפשר שהיה האחרון שבהם וכן יראה כי לא נזכר
 בדבריו בנין הבית כמו שנזכרו חגי וזכריה כמו שכתוב
 והתנבאו חגי וזכריה בר עדוא נביאיא ואמר יושבי יהודה בנין
 ומצלחין בנבואת חגי נביאה וזכריה בר עדוא ור"ל אמרו מלאכי
 זה עזרא ולא מצאנו בשום מקום שקראו נביא אלא עזרא
 הסופר ופי' אל ישראל להוכיחם על מעשיהם כי הדור העולה
 מבבל היו רובם מחזיקים במעשים שאינם טובים שהיו נושאים
 נשים נכריות כמו שהוכיחם עזרא בזה וכן מלאכי הוכיחם בזה
 כמו שאמר ובעל בת אל נכר וכן בחלול שבתות לא היו נזהרים
 ובדברים אחרים כמו שכתוב בספר עזרא:

11. איכה רבה (בובר) פרשה ג

תני ר' חייא משל למלך שהלך לחמת גדר ונטל בניו עמו, פעם
 אחת הקניטוהו ונשבע שאין נוטל עמו, והיה נזכר עליהם ובוכה
 ואומר הלואי הוו בני עמי, אעפ"י שמקניטין אותי, הה"ד מי יתנני
 במדבר מלון אורחים (ירמיה ט א), אמר הקדוש ברוך הוא
 הלואי הוו בני עמי כמה שהיו במדבר אעפ"י שמלינין עלי,
 ודכוותיה (ואתה) בן אדם (אמור אל) בית ישראל (היושבים)
 [יושבים] על אדמתם ויטמאו אותה (יחזקאל לו יז), אמר הקדוש
 ברוך הוא הלואי היו בני עמי בארץ ישראל אעפ"י שמטמאין
 אותה.

למה דוקא ככה?

12. שפתי כהן בראשית פרשת וישב

שמעתי בשם הר' יעקב ארי"ז ז"ל שקיבל מרבותיו. למה היחס
 והשררה והמלכות של ישראל יהיה על זה הדרך שהרואה
 יראה שחם ושלוש יש בו צד ממזרות, וכן ענין בועז שלא הוליד
 מאשה אחרת אלא מבתו של עגלון שהוא ממזאב, וכבר ידעת
 מואב מאין בא. ודוד גם כן אמרו (ילקוט המכירי תהלים קי"ח)
 שנתאוה ישי לאמתו ואמר לה שתטהר מטומאתה והלכה
 ואמרה לגבירתה והלכה גבירתה וטיהרה עצמה

גירשו ושאר דלות העם קיימו נשותיהם, לזה אמרה גזרתך קשה משל פרעה, שאדרבה גזרתך קשה כיון שרק הצדיקים גירשו נשותיהם ויתכלה ח"ו זרע צדיקים, ורשעים יתרבו, ולכך צעקה ואמרה גזרתך קשה משל פרעה, ודפח"ח.

18. אם הבנים שמחה עמוד קעה

וכמו כן הוא בנידון בנין ארצנו הקדושה. דמאז שתעוררה התנועה הזאת, היראים והחרדים סלקו עצמם מזה והתנגדו לזה וקלי הדעת לקחו הדברים בידם, והתאמצו יותר ויותר להשיג מטרותם במעשה הבנין. וחפץ ה' הצליח בידם, טרחו ועמלו עד שעשו חיל. וכיון שהיראים עמדו והתייצבו הלאה מכל הפעולה, אם כן מה החידוש הוא שהבנין נעשה ברוח חפשיית? ובטוח הדבר, שאלמלי היינו כולנו משותפים בפעולה הזאת תיכף מתחילה, היתה שוררת שם רוח התורה ורוח היראה במידה גדולה. וממילא, עתה כשכבר יש ישוב נאה, והוא פועל יוצא ממעשי קלי הדעת - הם הם אדוני הארץ, כי הוא פרי מעלליהם ונתאמתו דברי החת"ס הנל

19. יחזקאל פרק לו פסוק כב - כה

(כב) לכן אמר לבית ישראל כה אמר אדני ה' לא למענכם אני עשה בית ישראל כי אם לשם קדשי אשר חללתם בגוים אשר באתם שם: (כג) וקדשתי את שמי הגדול המחלל בגוים אשר חללתם בתוכם וידעו הגוים כי אני ה' נאם אדני ה' בהקדשי בכם לעיניהם: (כד) ולקחתי אתכם מן הגוים וקבצתי אתכם מקל הארצות והבאתי אתכם אל אדמתכם: (כה) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליקם אטהר אתכם:

שלב המהפך

20. אורות התחיה מד

מקובלים אנו שמרידה רוחנית תהיה בארץ ישראל ובישראל, בפרק שהתחלת תחית האומה תתעורר לבא. השלוח הגשמי שתבא לחלק מהאומה, אשר ידמו שכבר באו למטרותם כולה, תקטין את הנשמה, ויבאו ימים אשר תאמר אין בהם חפץ. השאיפה לאידיאלים נשאים וקדושים תחדל, וממילא ירד הרוח וישקע, עד אשר יבא סער ויהפך מהפכה, ויראה אז בעליל כי חוסן ישראל הוא בקודש עולמים, באור ד' ובתורתו, בחשק האורה הרוחנית, שהיא הגבורה הגמורה המנצחת את כל העולמים וכל כחותיהם. הצורך למרידה זו, היא הנטיה לצד החמריות, שמוכרחת להולד בכללות האומה בצורה תקיפה אחר אשר עברו פרקי שנים רבות, שנאפסו לגמרי מכלל האומה הצורך והאפשרות להתעסקות חמרית, וזאת הנטיה כשתולד תדרך בזעם ותחולל סופות, והם הם חבלי משיח אשר יבסמו את העולם כולו ע"י מכאוביהם

21. תלמוד בבלי מסכת סוטה דף מט עמוד ב

בעקבות משיחא - חוצפא יסגא, ויוקר יאמיר, הגפן נתן פריה והיין ביוקר, ומלכות תהפך למינות, ואין תוכחת, בית וועד יהיה לזנות, והגליל יחרב, והגבלן ישום, ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, וחכמות סופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת, נערים פני זקנים ילבינו, זקנים יעמדו מפני קטנים, בן מנוול אב, בת קמה באמה, כלה בחמותה, אויבי איש אנשי ביתו, פני הדור כפני הכלב, הבן אינו מתבייש מאביו, ועל מה יש לנו להשען? על אבינו שבשמים.

ובאה ולנה בבית האמה ובא ישי ושכב עמה בחושבו שהיא האמה ואחר כך נמצאת אשתו מעוברת ובחושבו שאינה מעוברת ממנו לזה עשאו לדוד רועה כדי שהארי או הדוב יהרגו כי היה שונא אותו ואמו גם כן שנאתו, ולזה אבן מאסו הבונים שהם אביו ואמו היתה לראש פינה, ורחבעם גם כן מנעמה העמונית, אלא שעשה הקדוש ברוך הוא כן כדי להביא מלך המשיח בהיסח דעת כדי שלא יקטרג המקטרג

13. תלמוד בבלי מסכת סוטה דף מז עמוד א

אמר רב: לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות ואף על פי שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה, שבשכר ארבעים ושנים קרבנות שהקריב בלך מלך מואב, זכה ויצתה ממנו רות, שיצא ממנו שלמה

1.

14. מכתב מאליהו חלק ג עמוד 115

"לעולם יעסוק" - זוהי הדרך הרגילה. כל המעשים הטובים צריכים להתחיל שלא לשמה, וכך עולים לשמה.

15. אבן שלמה פרק ח

וז"ש (סוכה נב) אם פגע בך מנוול זה (ר"ל שרוצה לבטלך מן התורה לגמרי) משכחו לבית המדרש, ר"ל שתלמד שלא לשמה. כי אם תרצה להתחיל תיכף ללמוד לשמה לא יניח לך. אבל בשלא לשמה סובר שלא תתקיים רק לפי שעה ואח"כ יפתה אותך שלא ללמד כלל, אבל באמת יהיה בהיפך שמתוך שלא לשמה בא לשמה ולבסוף גם היצר יסכים עמך כי ברצות ה' דרכי איש גם אויביו יושלים אותו

2.

16. אם הבנים שמח פרק שני עמוד קלח

וכן עתה בזמנינו. אלמלי היתה ההתחלה יוצאת מכת של צדיקים - אז לא היה יכול להיות בהיסח הדעת של המקטרג ועל ידי זה היה בטל כל הדבר, ולא היו יכולים להתחיל כלל, אפילו לדבר, מאיזו תנועה של בנין הארץ, כי תכף היה כמו נפל ... והבורא כל עולמים שהיה רוצה באמת שתהיה אתחלתא דגאולה, והתנאי הראשון הוא לבנות את הארץ ... תהיה הגאולה מתנוצצת והולכת, ושוב לא תהיה מידת הדין יכולה לעכב עלינו

17. שו"ת מהר"ם שיק אורח חיים סימן ע

וביאר מרן הגאון בעל חתם סופר זצ"ל על פי מדרש פרשת שמות [שמו"ר א' י"ג] כשגזר פרעה אותו גזירה עמד עמרם וגירש אשתו, עמדו כל הצדיקים וגרשו את נשותיהם, אמרה לו מרים גזרתך קשה משל פרעה, שפרעה גזר רק על הזכרים וכו'. ואמר מרן זצ"ל, דהנה הקדוש ברוך הוא כרת ברית עם אבותינו לקיים זרעם אחריהם ולתת להם נחלת ארץ ישראל. והנה, אם ישראל יגזרו על עצמן שלא להוליד בנים, ודור הולך ואין דור אחר בא, ויש לחוש שח"ו יכלה זרעו של אברהם אבינו, יהיה השי"ת מוכרח להושיע ישראל ולהשיב בנים לגבולם. אלא שכל זה אם כל הקהל יעשו כן, אבל אם רק הצדיקים והכשרים יעשו כן והרשעים ישאו להם נשים, אם כן שוב אין הקדוש ברוך הוא מוכרח, שהרי גם הרשעים זרע אברהם. ואם כן רק זרע הצדיקים יכלו ויתמו וזרע הרשעים ישארו ויעמדו, ואז יהיה רע בכפליים. וזו כוונת הגמרא דין הוא שנגזור על עצמינו שלא לישא וכו' ואם כן זרעו של אברהם אבינו כלה, וזה אי אפשר, ויהיה הקדוש ברוך הוא מוכרח להושיע לנו, אלא הנח וכו', משום דהפושעים והקלים לא ישמעו לנו וישאר זרע ישראל מהם. וזה היה כוונת עמרם כשגירש את אשתו, כדי שכולם יגרשו וכו"ל וממילא יהיה גאולה לישראל, אמנם רק הצדיקים

22. תלמוד בבלי מסכת מגילה דף יז עמוד ב
ומה ראו לומר גאולה בשביעית? - אמר רבא: מתוך שעתידין
ליגאל בשביעית, לפיכך קבעוה בשביעית. והאמר מר: בששית
- קולות, בשביעית - מלחמות, במוצאי שביעית בן דוד בא. -
מלחמה נמי אתחלתא דגאולה היא.

סיכום:

צרעת הבית, בשונה מצרעת הגוף והבגד מתקיימת דווקא
בארץ ישראל. התורה משתמשת בביטוי של בשורה "כי תבואו
אל כנען", כדי להורות שבצרעת הזו יש גם בשורה טובה של
מציאת מטמוניות שהחביאו יושבי הארץ טרם נכבשה על ידי
ישראל.

הבשורה באה על ידי חטא של צרעת, כדי להורות שדברים
גדולים יכולים להיות מושגים דווקא כאשר הם מתחילים עם
טעם פגום. גם העלייה בתקופת בית שני היתה עלייה של
מתבוללים ומחללי שבתות. תלמידי חכמים נשארו בבבל ועל
כך אמר ר"ל שהוא שונא את אנשי בבל משום שהימנעותם
לעולם לארץ מנעה מהשכינה שתשרה בישראל.

הקב"ה מופיע דברים גדולים דווקא בדרך שלא לשמה ובדרך
שנודף ממנה ריח רע כדי שהמקטרג לא יקטרג וכשהוא יתעורר
ויבין שהדברים משתנים זה כבר יהיה מאוחר מידי....
אילו היו משכילים החכמים להיות שותפים גם כשהדברים אינם
מושלמים החילוניות לא היתה משתלטת על כל מוסדות
המדינה.

לא ניתן להיאחז בלאומיות החילונית לנצח 'יבא סער ויהפך
מהפכה' ואת מקומה של הלאומיות החילונית תתפוס אמונה
גדולה, רוחניות חזקה שהיא תהווה את הבסיס לקיום מדינת
היהודים.

המאבק בין הלאומיות החילונית ללאומיות הרוחנית מולידה
מאבקים גדולים וגורמת לכל צד להקצין ומשום כך בעקבתא
דמשיחא חוצצפא יסגא ויתרחשו עוד דברים רבים, אך עלינו
לדעת שדוקא סימנים קשים אלו הם עדות שבן דוד בא!!

